

« тагонъ. И кога са качилъ на престола Владиміръ,
« Боянъ са осѣтилъ за страдалеца и помолилъ бра-
« та си да го намѣри и да му го проводи. Вѣроятно,
« Кинамонъ ёще по-напредъ ё успѣлъ да възбуди
« Бояновото вниманіе въ ученіето Христово. Испо-
« вѣдникътъ Христовъ дошълъ изнемоощенъ отъ гладъ
« и отъ затвора при новия си господарь, който ёще
« въ първия разговоръ съ него са распалилъ отъ лю-
« бовъ къмъ Христа (Theoph. origen. Т. III.). »

« Тѣй, язычникътъ са убѣдилъ въ святостъта и
божественостъта на туй ученіе и приелъ св. кръще-
ніе. Отъ тогава молитва и постъ и други благоче-
стивы дѣла станжли занятія Бояновы. Владиміръ, ка-
то са научилъ за постѣпката на брата си, повикалъ
го и му обявилъ, че смъртно наказаніе ще го по-
стигне, ако са не отрече отъ новопріетата си вѣра.
Но Боянъ отговорилъ, че не може го разлѣчи отъ
любовъта Божія нито огньъ, нито мечъ, нито друго
подобно. Подиръ той былъ осъденъ на смъртъ. Ко-
гато отивалъ на мѣстото дѣто щѣли да го убійтъ,
мъченикътъ, изпълненъ съ духъ святъ, зель да про-
рокува за бѣдущето. « Вѣрата, рекълъ той, за коя-
« то сега са азъ лишавамъ и отъ животъ, ще са рас-
« пространи по сичката българска земя. На сѣко
« мѣсто ще са тури кръстно знаменіе; а идолытъ и
« купищата имъ ще са развалѣтъ. » Слѣдъ това по-
борникътъ на христовата вѣра са скончалъ отъ у-
ударванье на ножъ (32).

Споредъ туй извѣстіе, което ни съобщава за
Владимира или Маломіра блаженный Теофилактъ, то-
зи царь не може лесно да са признае за тайнъ хри-
стіенинъ, както го иматъ византійскытъ писатели.
Може впрочемъ той послѣ да му е дошелъ другый
умъ и да е зель да са склонява къмъ христіанство-

(32) Ibidem.